

GIZELLA és INGRID

Tarpa Imre jókötésű gyerek volt, középmagas, izmos, arányos testű, az átlagosnál könnyebb csontú. Ez alkalmassá tette a versenyszerűsítésre, és 1954-ben eljutott a válogatottságig. Ekkor volt húszéves, és edzője figyelmeztetését komolyan vette: „Ha a brügölőben egyes engedékeny lányok tapizásával foglalkozol, soha nem éred el az olimpiai szintet.” Imre tehát leúszta a napi özetret, a lányokra csak mosolygott, korán feküdt, korán kelt és a TF-en is jól teljesített. Testnevelő tanárnak készült. Szerelme volt egyébként az olvasás.

Az osztrák-magyar úszóviadalra – az enyhült politikai viszonylatokra való tekintettel – Bécsben került sor. Imre nem a legjobb magyar pillangós volt – Tumpket sosem verte meg – csupán a második. De a magyar bajnok történetesen beteg volt.

A csapatot a Prater hotelben szállásolták el, a Prater Strassen, odalátszott a Prater óriás kereke. Kimenő nem volt, Imre csupán áhítozhatott a bécsi wurstli csodára, edzeni kellett az uszodában, súlyozni a tornateremben. Nyár volt, Imre az utolsó évére gondolt és arra, hogy vajon hol alkalmazzák, ha elvégezte a Testnevelési Főiskolát. Az osztrák fővárosban egy lazább napjuk volt a vasárnap délutáni verseny előtt, s a szombat délelőtti kettős tréning után s a mesteredzőhöz tapadó túravezető (többen találgatták, hogy a belügy embere-e) kegyesen megengedte győri buszok csalinkázását Bécs utcáin. Végigpöfögtek a Ringen – egy percre megálltak a kivilágított opera előtt – „ha bemehetnék megnézni a Varázsfuvolát” – sóhajtott Imre, mert mamája zenetanárnő volt, és otthon, lemezen megvolt nekik Mozart operája, Thomas Beecham dirigálta rajta a bécsi operazenekart. Ám kiszállásról szó sem lehetett. Minden úszó és tisztségviselő agyában fölillant Szilárd Zoli, a sprinter esete, aki egy hajókiránduláson fejest ugrott a fedélzetről, és osztrák fellegterületen kötött ki.

Aztán ott volt a Kunsthistorisches Museum impozáns saroképülete. Imre apja némettanár volt, (a szükség évében oroszstanárrá képezték át) aki rajongott a művészetekért, Imrét megtanította németül beszélni és lelkébe oltotta a festészet szeretetét.

Az estébe hajló várostúra utolsó állomása Schönbrunn volt, a kastély csillogott, sziporkázott, a jovialis Ferenc császár és a betolakodó Napoleonra emlékeztetett, de a túravezető az ülésükről felemelkedőknek bejelentette: „ilyenkor amúgy is zárva van a kastély”.

No és a verseny, Imre első (és történetesen utolsó) nemzetközi viadala. Osztrák ellenfele, Franz Fischer, kesehajú kefe-frizurás srác volt, vele talán egykorú és olyan széles, mint amilyen hosszú. Karjának rövidegét kompenzálta delfin tüdeje, széles mancsa és lába kurtábbra teremtődött, s ami a lábszára hosszából hiányzott, azt pótolta az erős rüsztyje, a két széles tappancs talpa. Franz kedélyes fiú volt, a tribünön köpenyben várták számukat, hármában, mert a csávó mellett ott ült, csicsgergett egy kis csaj is. Ingrid, Franz tizenöt éves húga. „Aztán meg ne verd a bátyámat” – mondta a kislány, és mutató ujjával Imre oldalába bökött kedvesen.

Ingrid száma már lezajlott, ez nem a verseny része, hanem bemutató volt, a kislány gyönyörűen pillangózott, elsa-játítván a delfin lábtempót, habár ezzel elég kényelmesen hajtott. Imre jól megnézte: bár még fejlődőben volt a lány teste, annak minden része, izmokkal formált rajzos alakot mutatott. A két mell izmosan kerek volt, furdőruha takarta, bimbóiról cseppent-csurrant a víz, vállának szélességével párhuzamban állt szép arányos csipője. Imrének jót tett a lány látványa, levezette versenyizgalmát, inai rugalmasak lettek, vizet szelő testének minden mozdulatára készségesen engedelmessé váltak. Már ő is delfinezett, mert Zsolt kezdeményezésére ez a stílus elterjedt.

Ötvennél együtt fordult Franzzal, de feje a víz alól egy hajszálnyival előbb bukkant fel, s ahogy célozta a szemben lévő falat („buta faltól falig úszók” – mondták rájuk a pólósok) úgy növelte a hajszálnyi előnyt ujjnyivá, majd tenyérnyivé. A harsanó víz közt is jól hallotta ellenfele ziháló lélegzetét. Az utolsó három csapás mindig a legnehezebb, a megfeszített véghajrá közben ki kell számítani, felül üssön be az ember vagy az utolsó vízreütés nyomán becsúszzon a célba. Imre felülről támadt és oldalra sandított. Franz ugyanakkor ért célba, becsúszván érte el a falat. Az időmérők fölöttük behajoltak stopperekkel. Aztán kihozták, hogy a két versenyző azonos időt úszott a tizedekkel is. Századmásodpercekkel 1954-ben még nem mértek. Mikor eredményhirdetésre került a sor, kettejüknek mutatták a dobogó felső fokát. Imre azonban a második hely alacsonyabb lépcsőjére lépett.

A verseny után a közös vacsorán Ingrid Imre mellé ültette magát, s a koccintásnál se szó se beszéd jobbról balra arcon csókolta Imrét. A puszi a száj átprésztásával sikerült, Imrében megmozdult egy izom, aztán fesztelenül beszélgettek. „Az csodaszép volt tőled” – mondta a sötétszőke lány, aki közben megszártotta enyhén hullámos haját. A búcsúzásnál Imre hosszan parolázott Franzsal, hátba veregették egymást, majd Ingridhez fordult: „Isten áldjon, kislány, valószínűleg most látlak utoljára az életben.” Megsimogatta a lány haját.

Másnap reggel indult a busz vissza Budapestre. Imre a bécsi városkalauzt lapozgatta, amelyet az uszoda előcsarnokában vásárolt. Ki tudja, talán mégis eljutok ide ismét. A mellé üléseken Kunsági, a mellúszó megrángatta a vállát: „Haver, a tegnapi kis pulyka ott toporog lent, nyújtogatja a mancsát feléd.” De már indult is a busz. Annyi ideje még maradt Ingridnek, hogy egy dobozkát adjon a buszsofőrnek e felírással: „für Imre Tarpa”. Már túl voltak a magyar határon, mikor pillangóúszó kinyitotta a dobozkát, mely Ingrid egy hajtincsét tartalmazta.

Teltek az évek, Imre elvégezte a főiskolát, állást kapott a budai volt Szent Imre gimnáziumban, édesapja hirtelen meghalt, külön munkát kellett vállalnia, hogy segítsen Lujzi mamának felnevelni, etetni-ruházni a kisebbik Tarpát, Imre középiskolás öccsét. Hősünk úszást oktatott, a versenyúszást abbahagyta. Egyébként sem tudtam volna megúszni az olimpiai szintet, hogy kivigyenek Melbournebe, vigasztalta önmagát.

Az 1955-ös karácsonyi koncerten, a konzervatóriumban édesanyja társaságába keveredett egy fiatal, feltűnően szép arcú, de kissé aránytalan zongorista, Telepi Gizella. A lány keskeny vállal, széles csipővel rendelkezett. Mint kiderült, beszélt franciául is. Meglátni és megkívánni pillanat műve volt. A nő halkán bűgő alt hangja mint a cselló megannyi húrja játszott a férfi érzékein, bőre fehér volt, mintha napot sohasem látott volna, sötét haja a válláig ért, barna szemének pillantása egyszerre volt szelíd, szende és precízen provokáló.

Gizella a szüleivel élt egy testreszabott lakásban Pesten, Imre hármashoz egy kétszobás lakásban, és bár Gizellával hamar eldöntötték, hogy dűlőre viszik a dolgot, tehát volt kivel és volt mivel, de nem volt hol. Aztán egy verőfényes májusi nap koraestjén a fogaskerekűvel felvillamosoztak a Svábhegyre, ott egy kis és védett lugast kerestek maguknak – és nehéz volt abbahagyni. Igen ám, mindaz, ami a testiekben stimmelt, a lelkiekben nem. Imre vallásos, katolikus családból jött, Gizelláék meggyőződéses ateisták voltak. Imre szerette a halat, kedvelte a vadat – a húst általában –, Gizelláék bicsérdisták voltak, szigorú növényevők. Mindez nem akadályozta meg őket abban, hogy bolsevisták legyenek. Telepi egy szerszámgyár párttitkára volt, Gizella is párttag. Imrének gyomorgörcse támadt, ha Rákossira, a kis kócosra kellett gondolnia, és kesergett, ha Nagy Imre félreállítására jutott eszébe. Egyszer, 56 júniusában egy hetet tölthettek együtt Balatonlellén, Imre korán feküdt, korán kelt, Gizella délig aludta az éjszakai összeborulások fáradalmait. Az utolsó előtti napon egy kóbor macska surrant be a nyitott ajtón, és a déli szendvicsét majszoló Imre bal lábához dörgölődött. Gizi fölült az ágyban, mert a macskákat igen kedvelte, otthon, az Üllői úti lakásban is volt nekik egy nősténycicájuk. Imre azonban utálta a macskákat. A sündörgő jövevényt lerázta bal lábáról, majd jobb csukája spicccével fejberúgta az állatot úgy, hogy az az ajtónak csapódott, megfordult a tengelye körül, kismelfordult. Gizi kiugrott az ágyból, s mint a párduc, Imre fejének esett, fülébe harapott, arcát karmolta és kiáltozta: „Szörnyeteg! Szörnyeteg! Egy percnél tovább sem maradok veled!” Sebteben felöltözött, táskájába csapta motyóját, kiszaladt és meg sem állt a lellei vonatállomásig. Imre tagjai ledermedtek, s bár idővel eszébe jutott, hogy a lány után szaladjon, ehelyett fölvette fecskéjét, és vagy két kilométert úszott a Balatonban, jó ütemben.

A nyár munkával telt el, de akármennyit is melózott, hogy dögre fárassza magát, lefekvéskor estéről estére megkísérette Gizi puha arnya. Levelet írt neki: „Gyakran gondolok rád, és álomban öllelek. Olykor rajzos csipőd látom, olykor csak bőröd finomságát érzem, finom bársonyt. Az örömből, lehet, talán többet kaptam, mint adtam, de alig hinném, hogy hangod bűgőcsiga zenéje tettetés lett volna, mélyhegedű voltál amikor megengedted, hogy legyek a vonód. Látom szabályos arcod, s amint nyíló szemed fényét ellepi a fátyol, várom keskeny kezéd, hogy távozzék a zongorától és megsimogasson. Várom nyíló szádát, amint megnyílik a számtól. Látom bokrodat, simogatom, majd a két kis köldök alatti domb völgyében botorkál az ujjam, hallom halk sikolyodat, mikor rügyed fölött áldozni készülök. Rebeg madár szíved, és dobog az enyém, vonakodsz, majd megnyílsz, mint méhnek a virágkehely, néhány perc az enyém, röppen a gond, a kéjek mustrájával áldozok tenéked, ki két combod között hordod az éked. Oldd fel a tiltást Gizella, hallass magadról.”

E nyárvégi üzenetre október végén érkezett válasz. Csöngettek a Fillér utcai ház negyedik emeletén, Imre nyitott ajtót, Gizi a két karjába esett. Lélegzethez jutván elmondta, hogy apját lelőtték – de nem a felkelők, akikhez meglepetészerűen csatlakozott –, hanem az őket tankágyúval ostromló oroszok.

Nem vártak a november negyediki második fordulójáig, Gizi és Imre fölkapaszkodtak egy Ausztriába induló teherautóra és Bécsben kötöttek ki. Imre takarékkönyvében volt néhány ezer forint, azt Lujza mamának adta, ruháit az öcsére testálta. Bécsben a segély központban tárt karokkal fogadták őket. A kezdeti tömegszállítás sem volt kényelmetlen, de egy hét után egyenesen az édenbe kerültek. Egy Frau Schmidt nevű élemedett asszonyság fiatal házaspárt keresett, kik a háztartás teendőit ellátnák. Így kerültek az Ungargasse 23-ba („éveim száma” - mondta Ime) ahol a négyszobás lakásban az öregasszony egyedül lakott, mivel korábbi ellátója is kiöregedett már. Gizi mosott, takarított, főzött, a Bösendorfer zongorán délutánonként gyakorolt, Imre napi pár órás úszóleckéket adott az uszodában, majd felvették a hadapródiskolába mint testnevelő tanárt. Aztán Frau Rosamund Schmidt megkérdezte Gizit – aki rohamosan haladt előre a német nyelvben – miért hívja ő magát Gizella Telepinek, ahelyett, hogy felvenné férje tisztos nevét. „Nem vagyunk megesküdve” nyögte ki Gizella. „Na, ezen változtatni kell” – mondta az öreg hölgy, és kapcsolatba lépett a Szent István templom esperesével, kibérelte a Demel kávéház egyik termét, összegyűjtötte a magyar páros barátainak és saját agg ismerőseinek apró csapatát, és esküvő, majd lakodalom kerekedett. De ekkorra már Schmidt néni csupán toloszékben közlekedett, mert bal lábát elütötte a szél. Nászajándékkul négyszobás lakását a fiatal magyar házaspárra hagyta végrendeletében.

1958. november 21-én megszületett Kisetti. Szőke baba volt, apjára ütött. Schmidt nénit még eltolták a keresztelőre, erre a Votivkirchében került sor, de talán a nagy örvendezés ártott meg neki, mivel jött egy nagyobb szél és elütötte őt a másvilágra.

Imre derekasan dolgozott, szépen keresett, Gizi elvitte Kisettit egy jótékonysági koncertre, ahol ő maga is zongorázott. A lánygyerek szépen fejlődött, már-már gyeplőre fogva sétált a Kärtner Strassén. „Bennem több tehetség szorult, minthogy csak jótékonysági koncerteken zongorázzak” – mondta Gizi férjének, dohogva.

Egy nap Imre úszóleckét adott elemistáknak, az uszoda legalsó lépcsőjén ülve figyelte tanítványai igyekezetét. Hátról befogták a szemét. Megfordult. Ingrid állt mögötte fürdőruhában. Megölelték egymást. Ingrid mosolya olyan volt, mint amikor egy ablak két szárnyát kitarják. Imre megtartotta formáját. Ingrid kitelt, asszonyosabb lett, szép teniszlabda keblekkel, jó formájú tomporral. Mosolyában most is, mint 1953-ban, két gribedli keletkezett az arca két felén, egy az álla közepén.

„Hogy van a bátyád?” – tapogatózott Imre.

„Ügyvéd lett belőle, egy munkaközösségben bojtárkodik. És a te öcséd, akit fényképről ismerlek?”

„Állatorvosnak készül. És te, látom, úszol még...”

„A tanítványaimmal. Oktatok”

„Magam is. Nincs gyűrű az ujjadon...”

„Nincs, de kellene. Menyasszony vagyok.”

„Én pedig nős ember.”

Jöttek a tanítványok, egyesek ki a vízből, mások be a vízbe, Ingrid és Imre azért kicserélték telefonszámaikat.

Történt 1961-ben, hogy Kisetti elveszett a Stadparkban, Gizi egy hársfa alatti padon ült, és francia regényt olvasott, francia szótár segítségével, míg a hároméves kislány látótávolságban hintázott. Uzsonnaidőben anyja érte ment, de Kisetti nem volt sehol. Gizi rémülten szaladgált le-fel, kiáltozott, minden ottlétőt kikérdezett, sehol semmi jel. Rohant, hogy értesítse a rendőrséget. Útközben akarta felvenni a francia regényt. A könyv a padon hevert, Kisetti a pad alatt ült, majszolta az uzsonnáját. 1962-ben Gizi csatlakozott az Állatvédő Ligához, szabad idejét azzal töltve, hogy összegereblyézett kóbor macskáknak szerezzen gazdát. Imrét beválasztották az Osztrák Úszószövetségbe mint vezetőségi tagot, úszóversenyeken indító volt, versenybíró és túra-szervező. Franciaország, Olaszország, Belgium voltak a kitűzött állomások, Gizi irigyen vette saját helyhez kötöttségét. „Egy nap nekiindulok, és meg sem állok az Óperenciás tengerig” – mondogatta. Előbb azonban hazahozott egy gazdája nem-akadt kóbor macskát. Ebből parázs veszekedés lett, minekutána Gizella hóna alá csapta a macskát, és kirohant a lakásból, mint néhai Zrínyi az egykori szigeti várból, gondolta Imre.

„Kész a gyerek vacsorája?” – kiáltott neje után Imre, de válasz nélkül maradt. Kisetti sírva fakadt, apja megvigasztalta. Jött a vacsoraidő, az éjszaka, a másnap, a novemberi születésnap, Gizellának se híre, se hamva. Imre a rendőrséggel kerestette. Újsághírt adott le, interjút, a lapok Frau Gizella Tarpa fényképét közölték. Senki nem látta, senki nem tudott róla, de a fénykép láttán Ingrid felhívta Imrét.

„Szeretnék segíteni” – szólta Ingrid a telefonba.

„Hát erre neked valószínűleg sem időd, sem módod” – reagált Imre egy nagy sóhajtással, majd hozzátette: „Ideiglenesen felfogadtam egy pesztonkát, reggel jön, mielőtt elmegyek, este megy, miután hazatérek.”

„Megnézhetem a hadszíntért?” – Ingrid hangjában jókedv, szeretet bujkált. Másnap ott termett az Ungargassén. Egy hét múlva már nem volt szükség a pesztonkára, Ingrid odaköltözött. Elmesélte, hogy vőlegénye, egy buzgó mó-csing színész, s ott hagyta őt egy bizonyos hollywoodi szerepért. „Mikor látjuk a filmet?” – kérdezte Imre. „Nem érdemes megnézni. Karl egy házmestert játszik benne és punktum. Más szerepet nem kapott, most hordár az egyik Los Angeles-i állomáson.”

Ingrid szülei, divatáru üzletük volt a Volkstheater mögött a Burggassén, eleinte ferde szemmel nézték lányuk neki-buzdulását. Aztán megismerték Imrét, kinek édesanyját Kádárék kiengedték Bécsbe két hétre. A kilós lesütött libamáját, melyet ő hozott fiának, Imre, egy hirtelen mozdulattal Fischerékhez juttatta. A következő vasárnapi ebédén, a Josefstadler Strasse első emeleti lakosztályának ebédlőasztala mellett már Imre is szerepelt, továbbá Kisetti (olykor a gyerekszéken ülve, olykor Ingrid ölében) és egy nagyfejű játék kutya. Herr Fischer és Frau Fischer engesztelődött.

Az ungargassei lakást hétről hétre, hónapról hónapra felújítgatta, csinosítgatta Ingrid. Reggel és este az úszóleckék előtt és után – zúgott a porszívó, spricceltek a tisztogató szerek, a harmatsöppek nyomán fényesedtek a bútorok, a vendégszoba drámai rendetlenségének helyén újjászületett a tüchtig rend. Ingrid leváltotta az elnyűtt- jobbára még Schmidt nénitől maradt – ágyneműket, a szeszes üvegeket a földről egy új üvegszekrénybe rakta. Gizella ruháit felvitte a padlásra. Ingrid Elvis Presley dalait szerette, vett belőlük vagy harmincat, de kedvelte Bing Crosbyt és Nat King Cole-t is. Kisettit hozta-vitte az óvodába, majd a helybeli elemibe, hétvégeken a Wienerwaldba mentek, ha Imre is ráért, közösen vett Volkswagen bogárban és a szabadban Ingrid lepkéket gyűjtött. Otthon a lepkék spirituszba, majd lapos üvegszekrényekébe kerültek, latin és német nevük fémjelezték fajtájukat.

Aztán, már 1966-ot írunk, történt valami, amire nem számítottak. Már mint Imre sem, de Ingrid? Az asszony terhes lett. Frau Marika Fischer, a leendő nagymama sürgette a házasságot. Imre elment az esperes úrhoz tanácsot kérni. Az úgy vélekedett, hogy meg kell ismét hirdetni az elveszett keresését, s ha nem jelentkezik, akkor Imre nősülőképes özvegynek nyilvánítatik. Így is lett. Az egyházi esküvőre a Peterskirchében került sor, ahol annak idején, 1939-ben Ingridet keresztelték. Nagy pocakhoz nem illik a fehér túll fátyol, mókusgalléros kosztümben lépett az oltárhoz az egykori úszólány, de nevelt lánya, Etti ugyanazt a fehér csipkés ruhát viselte koszorúslányként, amit egy évvel korábban első áldozására kapott. A sima terhességet otthoni szülés követte, a kis jövevény három kilós volt és ugyancsak kislány.

„Mi legyen a neve?” – kérdezte Imre.

„Az, amit te akarsz” – felelte Ingrid.

„Hát akkor legyen Lujza”

A keresztelőre is a Peterskirchében került sor. Imre, aki sohasem volt boldogtalan, még elégedetlen sem, most igazán boldog volt. Aztán elmúlt egy év, Lujzika már totyogott a lakásban, Kisetti tizedik születésnapjára készült. Kétnyelvű volt, noha Ingrid nemigen beszélt (még) magyarul. Imre, ha időben jött, rendszeresen tanítgatta Ettit, kapott osztrák, kapott magyar mesekönyvet, lemezeket, kisfilmeket is. Ingrid ha dolga engedte, részt vett ezeken az oktatásokon, részint a férje kedvéért, részint azért, hogy a magyar rokonokkal beszélni tudjon. Egy nap Öcsi is felbukkant, két napig maradt, aztán ment vissza Pestre, végezni az egyetemet.

Etti tizedik születésnapját ünneplő szombati gyerekzsúr maradványait Ingrid gondosan eltakarította. A szendvics morzsák az erkélyre kerültek a madáretetőbe, a torta maradványai a jégszekrénybe, a derékig égett gyertyacsonkok egy dobozba, a karácsonyi holmik közé. Korán lefeküdtek, hamar elaludtak mindannyian, a baba a babaágyban, Etti a gyerekágyban, a kettő együtt a gyerekoszobában, Ingrid és Imre a kihúzható duplaágyban, ami nappal barna bőrpamlag volt. Az előszoba hozzájuk volt közelebb, csöngetésre ébredtek ketten. Imre a bejárati ajtóhoz ment, hálójában – mit apjától örökölt – és kiszólt: „Ki az?”

„Én vagyok, Gizi” – felelte egy rekedtes, noha félreérthetetlenül ismerős hang.

Eddigre már Ingrid is kiugrott az ágyból. A kinyíló ajtóban egy kopott, kövérkés, talán középkorú nőt látott, kezében útitáskával, melyet letett a küszöbre. Mindkét nő szívét ellepte a félelem. Ingrid egy korábbi rettegett álmát látta megvalósulni: visszajött, Gizi attól tartott, hogy ennyi év távollét után rögtön kiteszik a szűrét. Imre azt gondolta, nagy piktor az idő.

Kint eshetett az eső, mert Gizi köpenye vizes volt, táskája nedves. „Megalhatok a kis szobában éjszaka?” „Persze” – mondta kissé bizonytalanul Imre és hunyorgott az előszobalámpa fényében. „Honnan jössz?” „A strasbourgi idegklinikáról, ott ápoltak, kezelték éveig. Gyógyultan távoztam.” „Most ne karattyoljunk többet, mert felébrednek a gyerekek” – mondta Ingrid, majd sebtében előkészítette a vendégszobát, megágyazott. „Van hálóholmid?” – kérdezte.

Gizi a táskájára mutatott. „Van”

Azt gondolta, majd mondta kora reggel a villám-reggelineél, hogy amennyire tud, hát beszámol a vele történekről. Sok évvel ezelőtt, mikor a macskával a hóna alatt kirohant, vonatjegyet váltott Svájcba, ahol egyik unokatestvére lakott. Azonban Strasbourgban leszállt, hogy megigyon egy kávé, retiküljét a vonatban hagyta. Az állomáson a fejére dőlt egy állvány, nemcsak az eszméletét veszítette el, de emlékező-tehetségét is. Mint ismeretlen személyt kezelték jótékonyan éveig. A nevét sem tudta megmondani. Aztán, hetekkel ezelőtt jött egy új ápolónő, akit Ettinek hívtak. Villanylámpa gyúlt az agyában, majd napról napra egyre több.

„Honnan volt pénzed?” – kérdezte Imre, aki bele-bele kukkantott egy könyvbe, amit akkor olvasott. Bethlen Miklós Életírása volt az.

„Horgoltam” – felelte Gizi, és végigsimított a még mindig csapzott haján. A kézimunkázást nem felejtettem el, és készítményeim eladták a klinika boltjában.”

„Megmoshatod a hajad” – szólt Ingrid. „Adok sampont.”

A hajmosás soká tartott. Ezalatt Imre, tőle telhetően végiggondolta a helyzetet. Gizi egy darabig itt maradhat a kis szobában. Mihamarább elmegyek először az ügyvédhez, és megkérdezem, mi a jogi helyzet: majd az esperes urat konzultálom, hogy megtudakoljam az egyház álláspontját. Ő talán a püspökhöz fordul, a püspök pedig a pápai legátushoz. Volt egyszer két bibliai asszony, Ráchel és Lea – egymásután jöttek, de maradtak mindketten.

Viszont nekik nem voltak svájci rokonaik. És mit szól majd az egészhez Etti? Már ébredezik.

Bethlen Miklós életírása így zárul: „A házasodásban az ember négyféle: vagy primo: politicus, azaz nemzet-re, ipa, sógor által való szerencsére néz, secundo: physicus, a szépséget, a bujaságot nézi, terzo: oeconomus: gazdagot keres, vagy quarto: theologus, jó feleségre, az Isten magvára vágyódik.”